

ſcho ſami jen ſaniž měſch, ńedejſcho ſe jogo ſromaſch, da-
niž pſcheſchimo Boga warzaſch, až won waſ we tom ſa-
mem ſe jo dał narožišch.

Ńewarzczo, lube luže! pſcheſchimo togo ńebjaſtego
gospodara teje proze a žela dla, kenz wy maſcho. Huſ-
najiſcho wele wězy a troſchtujiſcho ſe ſ tym: wono jo to
tał Boža wola; druge maju hiſchczi wězej žela na ſemi,
naſcho želo, ſ Bogom zhnone, ńedej podermo byſch, wono
ńedej nińerne warnowaſch, ale dej jaden ſlodki ſwěty
wjazor doſtaſch.

Ga žognuj, luby Bog,
To ſchynkno mojo želo.
Daj gnadie, aby ſ nog
Eſe dobre raziſch ſchelo.
To ſchěžki teſ moj ſtał.
Daj ſtym mē troſchtowaſch,
Až, dyž ja pojdu ſpat,
Ty bžojſch wotpozynk daſch. Amen.

(Pſchelaſujiſcho ſebe pſalm 104 a huſpiwajiſcho ten
kjarliž Nr. 226: Pſchezga ſtaraſch ſe, hutſchoba).

